

retsstilling, men af de grunde, jeg har nævnt, må vi afvise dette forslag.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Ministeren sagde jo undervejs i sin tale, at det er vigtigt at kende børnenes holdning.

Så spørger jeg lige så stille: Hvordan skal man kunne kende børnenes holdning, hvordan skal børnene få mulighed for at udtrykke sig, så man kender den, hvis ministerens ikke mener, at børnene må blive hørt?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg erindrer ikke, at jeg på noget tidspunkt skulle have sagt, at børnene ikke må blive hørt.

Det er jo sådan, at man ikke behøver at lovgive om alting. Jeg er altså ret sikker på, at børn i mange sammenhænge siger, hvad de mener, klager over ting og bliver spurgt om deres holdning, uden at vi her i Folketinget først har lavet en lov, hvori der står, at man skal snakke med dem. Så jeg tror egentlig, at man udmærket i dagliglivet kan forstå at tale med børn og høre børn, og at børn også selv kan forstå at give udtryk for deres synspunkter og klage, hvis der er noget at klage over, uden at vi laver en lov om det her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, der jo netop er essensen af det her forslag, er, at vi taler om at lade børn have mulighed for at blive hørt, at have en klageadgang.

Det kan f.eks. være et barn, som bliver bortvist fra en skole, det kan være en 16-årig ung gut. Vil det ikke være rimeligt, at vedkommende unge mand selv får lov til at komme med sin version, dvs. på den måde blive hørt, så man har mulighed for at høre versionen direkte fra den dog trods alt mest berørte part ved en sådan bortvisning? Vil det ikke være rimeligt?

Hvordan skal sådan en person ellers kunne få sin mulighed for at blive hørt dækket ind? I dag har han ikke ret til det, i dag er der ikke den mulighed, uanset hvor meget ministeren siger, at det kan man da godt gøre. Nej, han har ikke retten i dag.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg synes altså, at det er at gøre nogle helt enkle ting komplicerede, når fru Lissa Mathiasen forsøger at redegøre for behovet for det her forslag.

Hvis den situation opstår, at man som 16-årig bliver bortvist fra en skole, og man mener, at det er uretfærdigt, så er der jo nogle forældre, som har forældremyndigheden, og som så på den pågældende unges vegne vil klage over det til de rette myndigheder, til skolen, kommunen osv., og i den forbindelse vil de jo tale med deres barn om, hvorfor barnet mener, at det er urimeligt, uretfærdigt, og den unges synspunkter vil jo blive taget med i sådan en klagesag. Der er slet ikke noget problem. Det afgørende er bare at holde fast i, at børn skal have lov til at være børn, og at der er nogle forældre, der har forældremyndigheden og dermed partsbeføjelserne i sådan nogle situationer. Men det udelukker jo på ingen måde, at man hører, hvorfor den pågældende selv mener, det er uretfærdigt at være blevet bortvist fra skolen.

Kl. 13.00

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

For nu at følge op på det, fru Lissa Mathiasen spørger om:

Ministeren forudsætter jo, at forældrene klager, men hvis forældrene ikke klager – enten fordi det er nogle forældre, der slet ikke kender klagemulighederne og ikke er klar over, hvordan systemet virker, eller som måske ikke tør klage, når det er en skoleinspektør og fine mennesker, der har truffet en afgørelse, eller som måske bare ikke tager sig ordentligt af deres barn og derfor ikke klager, der kan være mange forklaringer – så har den 16-årige knægt ingen mulighed for at blive hørt.

Det, der er spørgsmålet, er: I hvilket omfang skal børn have nogle rettigheder, hvis ikke deres forældre lige sørger for det, altså selv have en sikkerhed for at kunne blive hørt, også selv om der er nogle forældre, hvor vi ikke er ude i situationer, hvor forældrene varøget dem, så de skal fjernes eller sådan noget, men situationer, hvor forældrene ikke varetager børnenes interesser?